

Szeretet

2024

JANUÁR

1. szám

ÚJÉV

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Megújító emlékezet

„Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk.”
(Zsolt 103:14)

TARTALOM

- Missziós konferencia lesz Magyarlónán
- Gyülekezeti események Brassóban
- Missziókerületi találkozók
- Lelkipásztor családok alkalma
- EMABISZ-koncert Váradon
- Házassági évfordulók

Képes hozzánk szólni a legnagyobb tömeg sűrűjében is. És meglehet, egyesek közülünk sohasem voltunk Isten hangjának annyira tudatában, mint a nagyváros forgatagában, vagy mint a szövőgépek zakatolásában. Ilyenkor a rohanó világ zaja sem volt képes elfojtani Isten gyöngéd hangját bensőnkben! Igyekezzünk hát teljesen átadni ennek magunkat!

Teremtő Istenünk újra eszünkbe szeretné juttatni, hogy amikor kegyelem által hívőkké lettünk, beiratkoztunk **az alázat iskolájába** is. Sokszor megfedkezünk erről az elmúlt esztendőben – ezért mertünk alkalmadtán hangozkodni, mikor szelíden kellett volna szólni, vagy csendben maradni egészen; ezért voltunk mi magunk, a mi bajaink, a mi sikereink a beszédünk témája az Úr és az Ő munkája helyett; ezért szenvedtünk és keseregünk többet megbánott önértetünk, mint bűneink miatt; ezért néztünk fölénnel másokra ahelyett, hogy előbb saját magunkba, aztán rögtön Jézusra néztünk volna. Jó lett volna az elmúlt esztendőben jobban teljesíteni az alázat iskolájában!

Az új év kezdetén csodálhatjuk **az Úr megújult kegyelmét**, aminek köszönhető, hogy még nincsen végünk (Jsir 3:22). Ez a kegyelem, amely Krisztusban öltött testet, szelíden beszél hozzánk; meghallgat anélkül, hogy közbeszólna; elénk állítja a véres keresztet; ösztönöz, hogy tartsunk ki az alázat iskolájában, bármilyen nehéz is a tananyag! Szüntelen emlékezik, és minket is emlékeztet arra, amiről gyakran megfedkezünk: hogy por vagyunk. Nem csak, hogy porból lettünk, és hogy porrá válunk, hanem hogy por *vagyunk* az Ő színe előtt. De nem valami illatos virág tápláló pora, nem aranypor, nem is valami hasznos gyógyszer pora, hanem a föld fekete-szürke pora. Tudunk-e magunkra így tekinteni? Mert ha tudnánk, az igencsak nagy lelki haszonnal járna!

Az ilyen por, amelyről az idézett zsoltárban beszél az Úr, önmagában értéktelen. Az ilyen port hiába kínálnák a piacon, ingyen sem kellene senkinek. Az ilyen por használhatatlan. A mindenség Ura megemlékezik róla, hogy por vagyunk. Nekünk is ezt kell tennünk! És ha ezt tesszük, szívünket a hála melegsége önti el, arcunkat meg a könny, mert Ő, aki által, akiben és akire nézve jött létre minden létező, „megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, >>>

>>> emberekhez hasonlóvá lett..., megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2:7-8). Mi pedig hányszor elvárjuk, hogy minket szolgáljanak, a mi akaratunk érvényesüljön, mi legyünk a középpontban!

Az ilyen por nemcsak, hogy értéktelen és haszontalan önmagában, de káros is. Kárt tesz, ha belekerül a szembe. Kárt tesz, ha a tüdőbe jut. Védekezni kell ellene védőszemüveggel, maszkkal. Kárt tesz akkor is, ha az ételbe hull. Jézus nélkül hasonlóképpen mi is csak vakítani tudnánk egymást, a tiszta látást akadályozni. Ha Jézus nélkül próbálnánk kiteljesedni és érvényesülni, csak fojtogatóvá tenénk magunk körül a levegőt. Jézus nélkül por vagyunk csupán mások ételében, de Ővele só lehetünk! Ő, hányszor megízeltetlentünk az elmúlt esztendőben! De Isten nem dobott ki, hogy megtapodjanak az emberek, és nem fújt el igaz ítéletének viharos szelével. Gondoljunk rá gyakran, hogy önmagunkban csak por vagyunk!

Az ilyen portól, melyről az idézett zsoltárban beszél az Úr, szabadulni kell. Nem jó, ha belepiti a párkányt, a csillárt, a könyvespolcot, ha megtelepszik a bútordarabok alatt. Ki kell takarítani. Le kell törölni. Istenünk kegyelme viszont összegyűjtött bennünket, és Egyházzá formált, Menyasszonnyá a mennyei Vőlegény számára! Újjászült, és azóta emlékeztetés által is serkenteti tiszta gondolkodásunkat: megemlékezik róla – és nekünk is eszünkbe juttatja – hogy por vagyunk. Így – az ige által – van részünk tanításban, feddésben, megjobbításban, igazságban való nevelésben. Így leszünk – Jézus érdeméért – tökéletesekké, felkészültekké minden jó cselekedetre (2Tim 3:16).

Mennyei Atyánk gondol ránk. Szüntelen ott vagyunk az Ő gondolataiban. Akkor is, amikor mi nem gondolunk Őrá, s így arra sem, hogy por vagyunk. Néha el-elkápráztatjuk magunkat, hogy virágpor, aranypor vagy gyógyszer pora vagyunk mások javára. Pedig nem, nem vagyunk azok! Ami valóban táplál, ami igazi érték, ami tényleg gyógyít, csak Jézus egyedül az Atyával és a Szentlélekkel egységben. Ő, a Szentháromság, egy örök igaz Isten lehelte belénk az élet Lelkét, hogy ne magunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámasztatott (2Kor 5:15). Ami bennünk érték, az együl az Ő kegyelméből van! Semmink nincs, amit nem kaptunk volna, ezért nem dicsekedhetünk, mintha nem kaptuk volna (1Kor 4:7)!

Mivel por vagyunk, ez új év kezdetén kiárasztott kegyelemben törekedjünk arra, hogy legyünk késedelmesek a szólásra (Jak 1:19), és szelídség lelkével szóljunk – ha kell – hangoskodás helyett! Mivel por vagyunk, bűneink, gyarlóságaink miatt keseregjünk inkább, mint sértett önértetünk miatt! Mivel por vagyunk, előbb nézzünk saját magunkba, aztán rögtön Jézusra ahelyett, hogy fölénytel tekintenénk másokra!

Segítsen az Úr 2024-ben az eddigieknél jobban teljesítenünk az alázat iskolájában!

Kiss Lehel lp., főszerkesztő

„Építs és plántálj!”

– meghívó Missziós Konferenciára

Örömmel értesítjük a testvéreket arról, hogy **2024. január 27-én, 10 órai** kezdettel **Missziós Konferenciát tartunk a magyarlónai baptista imaházban**. A konferencián igével fog szolgálni, és a gyülekezetplántálásról fog gyakorlatias előadást tartani **Durkó István** lelkipásztor testvér, a Magyarországi Baptista Egyház missziói igazgatója. A konferencián fórumbeszélgetést is tervezünk, aminek keretében a missziót érintő aktuális kérdésekről lesz szó.

Szeretettel várjuk azokat a férfi- és nőtestvéreket, valamint fiatalokat, akiknek szívük ügye a Krisztus evangéliumának terjedése és az Isten országának építése. A jó rend érdekében kérjük szeretettel a lelkipásztorokat, hogy körzetenként jelezzék a résztvevők számát **Pap Lénárd helybeli lelkipásztornak 2024. január 21-ig** a **0748828961-es** telefonszámon, vagy a **paplenardotto@gmail.com** email-címen.

Szeretettel várjuk az érdeklődőket a konferenciára, ugyanakkor kívánjuk, hogy Isten adjon áldást az evangélium hirdetésére és minden missziós szolgálatra az új évben!

— ÚJÉVI GONDOLAT —

„Légy bátor! Tarts ki a kegyelem mellett! Mondd az ördögnek: «Ne merészelj örülni rajtam! Kijövök a fényre. Előbb vagy utóbb Isten meghallgatja kiáltásomat, és kísértálok ebből a sötétségből.»” (John Piper)

C. H. Spurgeon: Őrhelyemre állok és vigyázok! – Hab 2:1-4

Habakuk prófétát, akárcsak mint minket, Isten elhívta, hogy szolgálja a nép javát, akik között lakott. Egyike volt a kései prófétáknak, akik figyelmeztették Isten népét, mielőtt az Úr rájuk nem bocsátotta amaz utolsó, rettenetes méretű fenyítését. Látomásban látta, hogy hazáján a káldeusok uralkodnak és pusztítanak, hogy Isten átadta népét az ellenségnek – és Istenhez folyamodik. Szívére súlyosan ránehezedett ez a teher. Látta, miként tapossa el nemzetét az elnyomó, és felfakadt belőle a kérdés: „Miért van ez, Uram?” És az Úr válaszolt: „A nép bűne és vétke miatt”. Habakuk ezt megértette, de aztán feltűnt neki, hogy a káldeusok, akik a népet leigázták, sokkal bűnösebbek voltak, – hogy az elnyomás és vérontás dolgában sokkal vétkesebbek annál a nép-nél, melynek megbüntetésére rendelte őket Isten. (...) És amint az ügyet az Úr elé tárta, emlékezetes és tanulságos szavakat használt, melyeket most a Szentlélek kegyelmes vezetése alatt megfigyelünk.

Mindenekelőtt AZ ÚR SZOLGÁJÁNAK MAGATARTÁSÁRA irányítjuk a figyelmünket. Egyetlen szóban nyer ez kifejezést: „**vigyázok**”. Amikor zavarban vagy, zaklatottan állsz, és nem tudod, mit tégy, akkor az Úr segít neked elmondani: „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mi felelek én panaszom dolgában!” Mielőtt bármilyen valódi szolgálatot tehetnénk Istennek, mindenekelőtt el kell fogadnunk tőle való megbízásunkat. Nem taníthatunk másokat helyesen, csak ha minket Isten tanít. És azok az Ő legvalódiabb szolgái, akik folyton rávárnak, hogy átvehessék tőle azokat az ígéket, melyeket aztán szólniuk kell az Ő nevében. Habakuk példa előttünk ebben. (...)

Megtanuljuk tőle azt is, hogy az Úr szolgájának Isten iránti magatartása mindenekelőtt **figyelmes hozzáállás**. Ha fülünk süket az Úr iránt, ne csodálkozzunk, ha a nyelvünk is néma marad. Ha nem halljuk, amit Isten mond nekünk, nem várhatjuk, hogy képesek leszünk szólani az Ő nevében. Még ha szavak áradatát zúdítjuk is a népre, ne reméljük, hogy azok olyan szavak lesznek, melyeket ő helyesel és megáld. Ha tehát helyes lelküllettel szeretnénk Istenért munkálkodni, akkor ott kell elkezdenuünk, ahol Jézus is kezdte, akiről jóval földre jöve tele előtt így szólt a prófécia: „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nekem, hogy erősítsem a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, nem fordítottam hátat.” Az idők teljességében eljött Jézus, és tanította másoknak azt, amit Ő így elrejtetten megtanult. Ha tehát tanítani szeretnénk másokat, először minket kell oktatnia Isten Lelkének.

Mennyivel többet tudnánk, ha hajlandóak lennénk figyelmesen hallgatni az Úr üzeneteire! Van egy hang Isten igéjében, melyet gyakran nem hallunk meg, mert annyira el vagyunk foglalva más dolgokkal! Van egy hang a keresztyén

igehirdetés szolgálatában, mely gyakran hangzik felénk, de olyan, mint a pusztába kiáltó szó: nem halljuk meg! Van egy hang Isten gondviselésében is, amint sorsunkat intézi. Milyen sokat akar mondani az Úr az ő népének, minden egyes fegyelmező vesszőcsapásával és naponkénti gondviselésének minden egyes áldásával! Egy hang szól felénk minden egyes sírveremnél – egy üzenet száll felénk minden gyászban, amikor szeretteinket elragadja tőlünk az Úr. Mindenütt ott van Isten hangja, s beszél azokhoz, akiknek fülei nyitva vannak. Mindenekfelett pedig ott van az áldott Lélek, aki folyton közölni akarja velünk az Isten dolgait, azon a csendes, lágy, titokzatos hangon, amelyet csak azok ismernek fel, akik maguk is lelkiek, de amelyet ők azonnal felismernek, hogy az Isten hangja a lelkükben! Testvéreim, nekünk figyelmeseknek kell lennünk! Nem szabad egyetlen szót sem elengednünk a fülünk mellett! Vannak emberek, akik esetében úgy tűnik, hogy Istennek mennydörögni és villámlania kell ahhoz, hogy meghallják Őt. De az Ő gyermekei leülnek a lábaihoz, hogy felfogják ajkainak legkisebb mozgását is, és egyetlen szót se engedjenek az Úr szavából a földre esni. A keresztyén munkás magatartása egy figyelmes hozzáállás kell legyen!

Emellett **türelmes** magatartást is látunk itt. Figyeljétek meg, mit mond Habakuk: „őrhelyemre állok”. Nem csak „felnézek a bástyára egy percre”, hanem „elfoglalom helyemet, mint az őrszem, aki helyén marad mindaddig, amíg vigyázási ideje le nem telik”. Majd a próféta újra így fejezi ezt ki: „odaállok a bástyára (szó szerint: «odaállítom magam a bástyára»)» – azt sugallva ezzel, hogy helyét szilárd elszántsággal és elhatározással foglalja el a toronyban, hogy ott álljon, és onnan el ne mozduljon mindaddig, amíg nem látja és hallja azt, amit az Úr Isten közölni akar vele. Feltevődik a kérdés: eléggé elszántak vagyunk megtudni Mesterünk akaratát? Felmegyünk-e gyakran a felső szobánkba, hogy egyedül legyünk, s nyitott Bibliánkkal keressük azt, amire Isten kíván megtanítani bennünket? És imádkozunk-e az ige felett egészen addig, amíg be nem jutunk az igazság kellős közepébe, szívébe, – míg bele nem kerülünk egész lényünkkel? Odaállunk-e a bástyára szent elszántsággal, hogy nem fogunk addig szólani az Úrért, amíg az Úr nem szólt világosan hozzánk, nehogy bolond módra, küldetlenül menjünk átadni saját ötleteinket azon üzenet hirdetése helyett, amely magától Istentől származik?

Ez az helytállás gyakran **magányos**: „őrhelyemre állok, és vigyázok”. A gyülekezet alvásba merülhet, de „én megállok a bástyán és vigyázok”. Mint juhnyáj, körülöttünk pihennek azok a lelkek, akikre vigyáznunk kell: de vannak még pásztörök, akik vigyáznak éjszaka az ő nyájaik mellett, akiknek gyakran megjelenik az Isten dicsősége és körül ragyogja őket; amiről a nyájnak nincs tudomása. A város álomba merült, és egy hang sem hallik az alvók tízezrei között; de van

valaki, aki nem engedi elszenderedni szempilláit, mert felkent vigyázó a sötét éjszakában. És ő megáll a bástyán, és hűen kitart a helyén, szilárdan elhatározva, hogy amikor felhasad a hajnal, lesz valaki, aki vigyázni fog a város felett. Nos, azt mondom, hogy gyakran ez az őrszem teljesen egyedül kell, hogy végezze dolgát. Mennyivel jobb lenne, ha többet lennénk egyedül! Gyakran szükség van erre, mert nem tudunk rokon lelkekre lelni, akik képesek lennének velünk egy órát vigyázni. Minél magasabbra jutsz Isten Gyülekezetében, annál magányosabb leszel. Mert a bárányoknak sok társuk van; sőt a gyülekezeti szolgálattelvőknek is van néhány társuk. De ami a nyáj nagy Pásztorát – a lelkek Főpásztorát és Őrizőjét, a jó Pásztort – illeti: legkedveltebb apostolai sem tudtak vele egy órán át vigyázni, hanem rettenetes gyötrelmeit egyedül kellett elviselnie. És akiket szolgálai közül leginkább tisztességre méltat, azok fogják leginkább megismerni, mit jelent a „Gecsemáné”, az „olajprés”, és az a magány, mely gyakran velejárója a megfeszített vigyázásnak, amit fenn kell tartaniuk Isten hűségesei szolgálóinak. Ne bánd, ha a körülötted levők mind azt mondják, hogy forrófejű vagy, meg bigott, túlbuzgó és bolond. Mondd ezt magadnak: „Megállok a bástyán, és vigyázok”. Mit számít, ha azt gondolják, hogy túlzásba viszed a dolgokat, túl vallásos vagy, vagy túlságosan odaszenteled magad!? Válaszolj csak így: „Én őrhelyemre állok, a bástyára, és vigyázok tovább, mert ez az én feladatom, még ha egyedül kell is végeznem azt!” Az az ember, aki mellett Isten áll Társként, a legjobb társaságban van! És az, aki magányosan áll őrt a Magasságos Istenért, egy napon a fényesen ragyogó angyalok seregében áll majd, és maga is fényleni fog, mint a nap Atyjának országában! Ha tehát az Úr szolgálja vagy, számíts arra, hogy néha egyedül kell őrködnöd, és légy hálás ezért a helyzetért, ha Isten így megtisztelt téged, és elhívott ennek betöltésére!

Isten elhívott gyermekének magatartása olyan állapot, amely **teljes beleadást igényel**, teljesen lefoglalja a szívünket. Az Úr igazi szolgálja nem gondol mással, csak ezzel: „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól nekem az Úr”. Közülünk sokaknak van világi hivatása, amit hűen végeznek. De anélkül, hogy elhanyagolnátok ezt, állhattok lélekben vigyázva a lelki őrhelyen, arra várva, hogy meghalljátok Isten hangját. Mert Isten nemcsak akkor szól hozzánk, mikor szobánkban az ígét tanulmányozzuk, vagy imában térdelünk ágyunk mellett, hanem Neki van módja, hogy mellénk szegüljön és szóljon hozzánk, miközben egyedül megyünk az úton, és így gerjessze a szívünket. Képes hozzánk szólni a legnagyobb tömeg sűrűjében is. És meglehet, hogy egyikünk-másikunk sohasem volt Isten hangjának annyira tudatában, mint a nagyváros forgatagában, vagy a szövőgépek zakatolásának közepette. Ilyenkor a rohanó világ zaja sem volt képes elfojtani Isten gyöngéd hangját bensőnkben! Igyekezzünk hát teljesen átadni ennek magunkat! Ha az Úrnak akarunk szolgálni, lelkünket egészen oda kell szentelnünk az ő igazságának megtanulására, és annak meghallására, amit Ő mondani akar, hogy azután

képesek legyünk másoknak is hírül adni és megmondani, amit mi magunk Istentől tanultunk!

Figyeljük meg azt is, hogy a próféta **teljesen alárendelte magát az Isten akaratának**, hogy hallhassa mindazt, amit csak szólni fog az Úr hozzá, eltökélve, hogy egyetlen gondolata mindez idő alatt ez lesz: „Mit feleljek az én panaszom dolgában?”. Tiszta, fehér lapként kell álljunk az Úr előtt, akire ő írhat. Elménk gyakran előítéletekkel teli, és túl elfoglalt ahhoz, hogy befogadja az Úr akaratának tiszta lenyomatát. Milyen sokan vannak, akik tele vannak azzal, amit látni szeretnének egy igében, és így sohasem tanulják meg azt, mit tanítana az nekik, ha engednék, hogy szabadon szóljon hozzájuk. Ha valóban szolgálni kívánod Istent, mondd ezt: „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és odaszánom mind fületem, mind pedig szívemet, hogy megérthessem, mi az, amit Isten tudatni kíván velem, és megtanuljam, amit tanít nekem.” Bárcsak mindannyiunknak részünk lenne ebben a kiváltságban!

Végül az Úr szolgálójának hozzáállása **kiemelkedően gyakorlatias magatartás** volt. A próféta nem csak azért állt ott és vigyázott, hogy megtudhassa a jövő titkait, vagy jövőndöt mondhasson, esetleg csodálatos tudását csillogtathassa. Nem. Tudni akarta, mit feleljen akkor, amikor mások feddik és hibáztatják. Jól tudta, hogy amikor kimegy a világba, az emberek ellene állnak majd, már csak egyszerű prófétai mi-voltából kifolyólag is. Dorgálni fogják buzgóságáért és komolyságáért. S ő Isten előtt várakozik, hogy megnyerje a helyes választ, amit szelídséggel és félelemmel adhat át mindazoknak, akik vele szembehelezkednek. – Szeretteim, ez kell legyen a mi vágyunk is! Mert ha Istent hűséggel szolgáljuk, biztosak lehetünk arról, hogy ellenállókkal fogunk találkozni. Nos, ha ez ellenállás csak mi ellenünk irányul, nem sokat számít; de sajnos, sokszor kritikus és kegyetlen megjegyzéseik magára az igazságra irányulnak. És ami mindenél rosszabb: a mi áldott Urunk ellen támadnak! Ilyen esetben jó, ha van valaminek, amivel bedughatjuk a ránk förmedő ebek száját. Nagy áldás meghallani Isten szavát, mert ha megismétled az üzenetet, amit neked mondott, Isten szavának pusztá visszhangja is sziklákat tördel, és összetöri a Libanon cédrusait! És ha mi meghallottuk ezt a hangot, és a Szentlélek ereje által tudjuk, miként visszhangozzuk annak csendülését, az össze fogja törni a tiltakozót, az ellenkezőt, és megnémítja! És még ha gyűlöli is az igazságot, kénytelen lesz megérezni, micsoda erő van abban! Ezért az Úr szolgálja így szól: „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában”.

Ilyen kell tehát legyen Isten gyermekeinek a magatartása. Irány tehát, testvérek, a bástyára! Foglaljátok el helyeteket a Jabbók révénél, és harcoljatok ott imában az angyallal! Menjetek a Kármel tetejére, és hajtsátok fejeteket térdetek közé, és kiáltsatok az Úrhoz, egészen addig, amíg az eget befedik a felhők, és a szomszéd földre leszáll a zápor, s az felfrissül az esőtől! (...)

Fordította: Borzási Sándor

Bemerítés és evangelizáció Brassóban

2023. november 10-12. között evangelizációs sorozatot szerveztünk Brassóban a helyi gyülekezettel. Pénteken kötetlenebb, vendéglői körülmények között volt lehetősége megismerni a gyülekezetnek és a meghívottaknak Sipos Márk szegedi lelkipásztor élettörténetét. Márk

volt a meghívott előadó ezen a néhány napon, és ő hirdette az igét szombat este is, amikor az imaházban zenés istentiszteletre gyűltünk össze. Több éneket énekeltünk, biznyságtételek hangzottak el, és fiatalos légkörben telt el az alkalom, amelyen minden korosztály képviseltette magát gyerekektől idősekig. Vasárnap délelőtt folytatódott az eseménysorozat, amikor bemerítési ünnepélye volt a gyülekezetnek. Orbán Stefánia tett biznyságot a gyülekezet előtt arról, hogy meghalt a réginek, és új életet kapott Krisztusban. Összességében egy áldásokkal teli hétvégére nézhetünk vissza, mellyel megajándékozott minket az Úr. (Budai Dániel lp.)

Hálaadás és megemlékezés Brassóban

2023. október 22-én hálaadó alkalmat tartott a brassói gyülekezet. Ezen a különleges alkalmon a hangsúlyt a visszatekintésre, a számbavételre és a hálaadásra fektettük. Györfi Tóbiás, baróti lelkipásztor volt a vendégünk, aki Isten ígését hirdette. Az volt a fő üzenete, hogy lelki látás szükséges a hálaadáshoz. A hálaadó alkalmunk részeként hálát adtunk két házasságért, amely 50 évvel ezelőtt kötött meg. Borzási Gyula nyugdíjas lelkipásztor olvasott ígét és köszöntötte a Bálint és a Gábor házaspárt. Együtt, gyülekezetként, családtagok jelenlétében ünnepeltük ezeket az évfordulókat. A gyülekezeti alkalom után az asztalok körül folytatódott az istentisztelet, és lehetőség volt köszöntést mondani, beszélgetni. Szép emlékként marad meg ez a vasárnap délután a gyülekezetünk emlékezetében. (Budai Dániel lp.)

Bemerítés Zilahon. 2023. november 26-án bemerítési ünnepet tartottunk a zilahi baptista imaházban. Négy fiatal tett vallást az Úr Jézusba vetett hitéről, névszerint Dani Hanga, Bak Mátyás, Módi Tamás és Nagy Ábel. Mind a négyen a gyülekezetben nőttek fel gyermekkoruktól fogva. Isten kegyelméből most jött el az idő, amikor ráébredtek bűnös állapotukra, és nyer-

tek szabadulást az Úr Jézus Krisztusban. Az ígét dr. Simon József ny. lp. hirdette a Máté 3:13-17 alapján. A testvér például állította eléink Jézus Krisztus bemerítkezését, amit minden hívőnek követnie kell. A bemerítést Nagy Ferencz helyi lelkipásztor végezte. Az új tagokra dr. Simon József, dr. Vass Gergely, Elekes Sámuel és Nagy Ferencz kért áldást kézzeláldozó imában. A zilahi fiatalok örömmel köszöntötték az új tagokat, akikkel mostmár egy szívvel-lélekkel szolgálhatják az Urat. Az a vágyunk, hogy gyökerezzenek meg, és épüljenek fel őbenne, erősödjének meg a hit által, amint tanulták, és hálaadásuk legyen egyre bőségebb. (Kol 2:7) (Nagy Ferencz lp.)

Bemerítés Szilágyperecsenben. 2023. október 22-én hitvalló bemerítési istentisztelet volt Szilágyperecsenben, amikor Tóth Renáta fehér ruhában

tett vallást Jézus Krisztusba vetett hitéről. Ezt követően Renáta a varsolci gyülekezet tagja lett. Alkalmi igehirdetéssel Bálint Pál ny. lelkipásztor szolgált az ApCsel 2:36-41 alapján, a bemerítést pedig Borzási Pál, helybéli lelkipásztor végezte. A fotón balról jobbra: Borzási Pál, Tóth Renáta és Bálint Pál. Kívánjuk, hogy Renáta épüljön be aktívan a varsolci gyülekezetbe, növekedjen a hitben, és legyen példamutató szolgálóleánya az Úrnak minden tekintetben! (Borzási Pál lp.)

Missziókerületi találkozók Erdélyszerte

2023 telén is megtartotta éves tanácskozását a székekelyföldi, a kolozsvári, a szilágysági és a nagyváradi missziókerület. Ezek célja elsősorban a találkozás, a közösség erősítése, de az aktuális anyagi, szervezeti és lelki állapot felmérésére, megbeszélésére, erősítésére is sor kerül ilyenkor.

A november 17-én a Hargita Táborban összegyűlt székekelyföldi és a Tordán egy héttel később tanácskozó kolozsvári kerület gyűlése után december 2-án, Szilágysámszonban a Szilágysági Missziókerület képviselői találkoztak. Imára Gergely Pál ny. lelkipásztor és Zsemlye Alfréd, a helyi gyülekezet lelkipásztora buzdította a résztvevőket. „Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten ígéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt,” hangzott az idézet az 1Jn 2:14-ből. Zsemlye Alfréd kifejtette, hogy ahhoz, hogy a fiatal szolgálók erősek legyenek, fontos az idősebb lelkipásztorok, szolgáltevők támogatása, valamint az, hogy a fiatalok fokozatosan nőjenek bele a teherhordás feladatába. Ahogyan – megállapítása szerint – ez történik is közösségünkben, s amiért hálára is buzdított.

A meghitt imaperceket Szabó László szövetségi főtítkárhelyettes, a Nagyváradi Missziókerület titkárnak igei előadása követte „Az ifjúság helye és szerepe a gyülekezeti életben” címmel, amelyben testvérünk a fiatalok gyülekezeti életbe való bevonásának és a megtérésig való eljutásukban való segítségnyújtásnak a lehetőségeit kereste. Felvázolta az új generációk elektronikus eszközökre való ráutaltságát, a digitalizáció előnyeit és hátrányait, azt, ahogyan a robbanásszerű technológiai fejlődés meghatározza a ma élő gyermekek, fiatalok mindennapjait, és azt, ahogyan ezek hátráltatják vagy segíthetik őket a lelki döntéshozásban, fejlődésben a keresztyén közösség kontextusában.

A részletes előadást a kerület pénzügyi beszámolója követte Veress Ernő, szilágysámszoni lelkipásztor, a kerület alelnöke és pénztárosa részéről. Mint a beszámolóban el-

A szilágysági kerületi tanácskozás résztvevői

hangzott, a kerület bevételeinek és kiadásainak főbb mozgásai az épülő Cserepka János Missziós Központ körül forogtak, ahol szép előrehaladás volt tapasztalható: elkészült az épület külső szigetelése, és most már a benti munkálatok folynak.

A házigazda szilágysámsoni gyülekezet tagjai példát adtak vendégszeretetükből azzal is, hogy finom töltött káposztát szolgáltak fel a hazaút előtt a vendégeknek, amelynek elfogyasztása során közvetlen, kötetlen beszélgetésekre is sor került.

A Nagyváradi Missziókerület gyülekezeteinek küldöttjei december 9-én, 10 órakor gyűltek össze az éves baptista imaházban.

Ez a tanácskozás is olyan keretek között zajlott, mint a többi missziókerületben: imaáhitat, a fent már említett témájú előadás meghallgatása, majd a folyó ügyek megbeszélése.

A kis, meleg imaházban még jobban éreztük az összetartozás áldását, az éves vendéglátók pedig igyekeztek gondoskodni fizikai szükségseinkről, amiért köszönettel tartozunk nekik.

Gönczi Géza

A nagyváradi gyűlés képviselői

Országos női alkalmak 2024-ben is

Örömmel hirdetjük, hogy amennyiben Isten kegyelme lehetővé teszi, a **2024-es országos Női Csendes-napok május 10–12 között**, a hagyományhoz híven a Hargitai Keresztyén Táborban kerülnek megrendezésre. Ha elcsendesedésre, lelki feltöltődésre vágysz, akkor már most jegyezd be a dátumot a határidőnaplódba!

Ugyanúgy szeretnénk megszervezni 2024-ben az **Egyedülálló Nők konferenciáját** is, **május 31–június 2** között Székelyjő üdülőközpontjában. Imádkozva készüljünk erre is. Istenünk áldja meg a nők életét!

Kiss Judit, nőszövetségi elnök

Külföldi előfizetések – 2024

A Szövetség nyomdatermékeire vonatkozó **külföldi** postai árak 2024-re a következők:

Postai súly-kategória (gr)	Példány	HUF/év	USD/év	EUR/év
51-100	1	14000	40	35
101-500	2-10	22000	60	55
501-1000	11-21	37000	100	93
1001-2000	22-	66000	180	165

Egy **Szeretet-előfizetés** 3350 forint, 9 amerikai dollár, illetve 9 euró. Áhítatot és Vezérfonalat is lehet még rendelni, ezek árai 2500, illetve 840 forint, európai uniós pénznemben pedig 6,5, illetve 2,2 egységet kell fizetni érte. Amerikai előfizetőinknek az Áhítat 7, a Vezérfonal pedig 2,4 amerikai dollárba kerül.

Hibaigazítás. Decembri lapszámunkban a Bapticip bajnokságról szóló tudósítást Budai Dániel írta. Az érintett elnézését kérjük! (Szerkesztőség)

A január mindig jó emlékeztető Kornya Mihályra, arra, ahogyan „szállt a hír, hogy meghalt Kornya és özönlöttek a hívők Diószegre”. A nagy előd emléket szeretnénk felidézni alább, „A parasztproféta” c. könyvben leírt epizóddal. A kötet még kapható a Szövetségél és a Szerkesztőségben.

Megpróbáltatások Tulkán

Ha valaki azt hinné, hogy a kürtösi eset volt a legkeményebb, ami Kornyával történt, akkor téved. 1893-ban tizenkilenc keresztséget végezhetett el Kornya, de nem mindegyiket volt könnyű megvalósítani.

Ebben az évben télen érkezett meg Tulkára. Úgy nézett ki, hogy mindenki szeretettel fogadja. A faluba érve köszöntötték illedelmesen, meg is hallgatták, bólogattak, ha Istenről beszélt, ám senki sem hívta be magához. Nagyon hideg volt kint, s nem tudta, merre is menjen. Amint jobbra ment a faluba, egyre több emberrel találkozott, egyre több időt vesztett, s mivel télen hamarabb sötétedik, hamar elkapta az este. Nem kívánt a nagy hóban botorkálni haza, de nem akart hivatlanul beállítani senkihez sem, ezért betért egy szerény vendégfogadóba, ahol egy padon töltötte az éjszakát.

Reggel azonban nagy zajra ébredt. Mikor kinyitotta a szemét, három megtermett férfit látott maga előtt. Kiabáltak vele, s lökdösni kezdték.

– A falu bírója azt üzeni, hogy ha még egyszer megtudja, hogy itt van, bezárja a börtönbe, háborgatásért. Most utoljára még elmehet! – azzal sarkon fordultak és elvonultak.

Kornya összeszedte magát, s elment Tulkáról. Ám nem olyan fából faragták őt, amelyik könnyen törik, ezért nem sokára imádkozó szívvel újra meglátogatta a falut. Amint meglátták, máris jelentették a bírónak, hogy itt van. A bírónak sem kellett több, három markos legénnyel elindult megkeresni Mihályt. Épp beszéd közben kapta el:

– Hát megint itt van! Nem volt elég felzaklatni a fél világot, most eljött Tulkára is? Na, majd én elveszem a kedvét!

Intett a három kísérijének, akik megfogták Kornyát, és elvitték kihallgatásra. Ott töltötték az egész napot, majd mikor eljött az este, és még mindig nem találtak igazi vádat ellene, ismét intett a legényeknek. Egy sötét, hideg helyiségbe vitték, rázárták az ajtót, aztán nevetve távoztak.

– Majd ez a vadállat elintézi! – hallotta a távolodó hangját.

– Még én is csak a padlásról dobom le neki a szénát.

– Darabokra fogja szedni...

Kornya nem látott a sötétben, de hamar rájött, hogy egy istállóban van. A közelben egyenletes szuszogást hallott. Letérdelt, s tapogatózni kezdett a földön:

– Hátha találok valamit, amire leülhetek, hogy ne a földön kelljen töltenem az éjszakát...

Semmit nem talált. Csendesben behúzódott az istálló egyik sarkába, a szuszogástól távol.

– Uram, ebből mi lesz?! – tette fel a kérdést, majd ülve elszundított.

Az állat megérezte, hogy valaki bent van az ő területén. Rövidesen felébredt, s kaparni kezdett a lábával. Erre Kornya is felriadt, s gyorsabban kezdte el kapkodni a levegőt. Teljesen elgémberedtek a tagjai.

– Ha nem ez az állat pusztít el, megöl majd a hideg – gondolta magában. Nem így szeretett volna meghalni. Mindig azt kívánta, hogy az Úr munka közben hívja el. – Bár ha jól meggondolom, az Úrért való munkálkodás miatt kerültem ide... Legyen meg a te akaratod! – sóhajtott.

Az állat ezt a sóhajt kihívásnak vehette, mert sebbel-lobbal megindult Kornya felé. Igen ám, de Mihály egy sarokban volt, s az állat hosszú szarva a falba fúródott. Kornya érezte a forró lehetet.

– Egy bika! – tudatosult benne.

Látott már ilyen nagy bikát, de sosem merte megközelíteni. Hát most itt az alkalom, még ha nem kívánta is!

– Nagyon rémisztő teremtménye vagy Istennek, tudod-e? – mondta ki hangosan gondolatát, majd megsimogatta az állat fejét. Ez teljesen szokatlan volt az állat számára, hiszen korábban nem merte senki megsimogatni.

– Gyere ide, szegényke! Nyugodj meg! Így ni! Maradj itt, jó meleget fűjsz...!

A bika boldogan tűrte a simogatást, és szép lassan letérdelt. Ott maradt egész éjszaka Kornya mellett, és melegítette.

Jöttek reggel a legények. Csندben kullogtak az istálló felé. Fel voltak készülve a szörnyű látványra.

– Eredj fel a padlásra, és lökj az állatnak enni, hogy kitakaríthassunk rendesen! – mondta az egyik a fiatalabb társának.

Az fel is ment, felnyalábolt egy öl szénát, majd lassan, félve megfordult, hogy ledobja a jászolba.

– Mit csinálsz már odafenn? – kérdezték türelmetlenkedve az udvaron állók.

– Hát... Ha elmondom, nem hiszitek el! Gyertek fel ti is! – szólt vissza.

– Mit akarsz már? Igyekezz, hogy fejezzük be hamar! – mondták, de azért elindultak felfelé.

Amint felértek, megrökönyödtek ők is: ott ült Kornya a sarokban, ölében a megszelídült állat hatalmas feje.

– Majdnem megöltük Isten emberét, fiúk! – kiáltott fel az egyik magába szállva.

Gyorsan szénát szórtak le, majd kinyitották az istálló ajtaját, hogy kiengedjék Kornyát.

– Isten bocsássa ezt meg nekünk! – mondogatták Kornyának egymás szavába vágva.

– Isten kegyelmes. Tőle kérjete bocsánatot, ne tőlem! Én nem haragszom, csak... nagyon megéheztem, és egy kicsit fázom is – válaszolta.

– Ó, jöjjön be hozzánk enni és felmelegedni.

– S mit szól majd a bíró úr, ha megtudja?

– Az nem számít. Majd megoldódik valahogy... – mondták, s már indultak is.

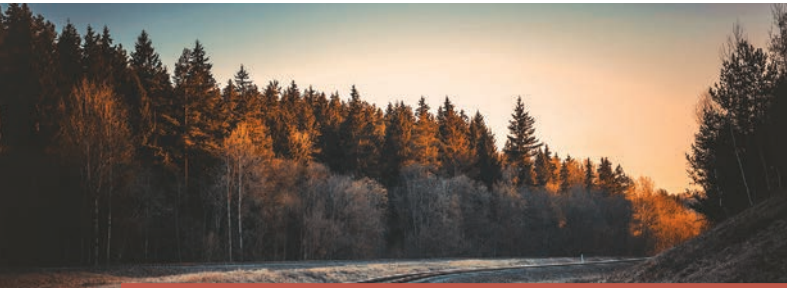
Alig értek ki az istálló udvaráról, szembetalálkoztak a bíróval, aki nagyon meglepődött, amikor látta az ő embereit Kornyával beszélgetve. Meg sem tudott szólalni. Kornya szinte megsajtolta:

– Bíró uram, maga engem meg akart öletni. Én viszont magát meg akarom menteni az örök haláltól. Csak hallgasson meg! – mondta Mihály kedvesen.

– Hát én, nem... Én csak megleckéztetni akartam... Nem olyan veszélyes az a fenevad..., csak épp... Tudja mit? Jöjjön be hozzám, megreggelizünk, s beszélgetünk közben!

A bíró házában érdekes dolgok történtek. Miután Kornya imádkozott, a verőlegények sorra bevallották bűneiket. A sok garázdaságot és hazugságot. A bíró egy ideig hallgatott, aztán csak annyit mondott, hogy nem fogja többet Kornyát bosszantani.

– Beszélhet, amennyit csak akar, de engem hagyjon békén! – mondta, s kiviharzott a konyhából. (...)

BIZONYSÁGTÉTEL

Balázs Antal vagyok, négy gyermek édesapja, Érkörtvélyesen lakom és Bihardiószezen dolgozom a vasútnál. Isten kegyelméből a körtvélyesi roma baptista gyülekezet tagja lehetek. Már fiatal koromtól volt egy erős vágy bennem, hogy megismerjem Istent, és keressem a vele való kapcsolatot, vágytam arra, hogy Bibliám legyen. Ez még a kommunista rendszerben történt, amikor nemigen lehetett Bibliát birtokolni. Végül – 14 éves koromban először – Bibliát foghattam a kezembe, amit egy idős nénitől kaptam kölcsön két hétre. Ez a két hét azonban még jobban felgerjesztette bennem a vágyat, hogy keressem az Istennel való kapcsolatot.

Teltek az évek, katonának mentem, leszereltem, megnősültem, majd dolgozni kezdtem. Mintha felgyorsult volna körülöttem az élet, és valami taposómalomba kerültem volna bele. Nem sok minden történt egy ideig, amíg Isten el nem küldött egy pásztor oda, ahol lakom. Elkezdte hirdetni az Igét, és én az elsők közt kezdtem járni ahhoz a házhoz, ahol ez történt, ugyanis akkor még nem volt nálunk imaház. Vonzott az ige. Nem evangéliumi háttérből jövök, ortodox vallásban születtem, ebben kereszteltek meg kisgyermekkoromban, viszont évente csak egyszer-kétszer mentünk el a templomba. S amikor ez a pásztor elkezdte hirdetni nálunk az Igét, akkor beigazolódt az, hogy utolsókból lesznek elsők, és elsőkből utolsó.

Az elsők között kezdtem el járni a gyülekezetbe, viszont az utolsókból voltam az első, mert egyfajta önigazult állapotban

éltem, s bár megpróbáltam a Biblia tanítása szerint élni, nem igazán értettem, mi a megtérés. Történtek olyan dolgok is a gyülekezetben nálunk, amikben megütköztem, és hosszú ideig nem mentem oda. Isten azonban nem mondott le rólam.

A munkahelyemen kihelyeztek Biharra, és ott megismerkedtem egy emberrel, „akit az Isten küldött”. Lovász Tibornak hívják. Sok könyvet, folyóiratot adott nekem, amelyeken keresztül Isten munkálkodott bennem, és megmutatta, hogy valójában milyen bűnös vagyok. Rájöttem, hogy meg kell alázkodnom, mert Isten az alázatos szívűvel lakik, és ahol nincs alázatos szív, ott nem tud kiáradni Isten kegyelme. Ezért hála töltötte be a szívem, amikor a bűnbánat után Krisztus szabadításának örömét élhettem át. Valaki azt mondta egyszer, hogy Isten legnagyobb kegyelmi ajándéka a bűnbánat.

Mint már említettem, abba a gyülekezetbe, amelyikbe korábban jártam, nem akartam bemenni. 2011 őszén azonban megáztam a munkahelyen, lett egy súlyos fülgyulladásom, és kórházba kerültem. Az állapotom nehezen javult. Isten kegyelméből elkerültem Élesdre a tüdőszanatóriumba, ahol megismerkedtem egy keresztyén orvossal, aki nemcsak beszélt a hitéről, hanem meg is élte azt: szeretettel viszonyult a betegeihez. Ő sokat beszélt nekem Istennel, de még nem tudtam erre koncentrálni. Egyszer aztán megkérdezte tőlem: „Maga miért nem tér meg?” És akkor kifakadtam, mert emlékeztem, hogy megígértem Istennek, hogy megtérek. Akkor azt mondta nekem az orvos, hogy ne kössem meg Isten kezét, ne szabjak feltételeket Istennek, hogy csak akkor térek meg, ha meggyógyít. Megszégyelltem magam. S akkor emlékeztetett a Dániel és társai történetére a Bibliából, akik feltétel nélkül engedelmeskedtek Istennek, majd Isten csodálatosan megszabadította őket. Mondta, hogy menj Istenhez, valljam be a bűneimet, és fogadjam be az Úr Jézust. Nem biztos, hogy ő meg is fog gyógyítani, de akkor is meg kell tennem ezt a lépést, nem szabhatok feltételeket Istennek. Bocsánatot kértem Istentől, hogy eddig nem jól álltam a dolgokhoz. Nemsokára jobban lettem, hazamehettem, és betegszabadságom alatt felhívtam a barátomat, és azt mondtam, hogy meg akarok térni. Egy nap aztán, amikor egyedül voltam otthon, letérdeltem Isten előtt, és átadtam neki az életemet. És bár volt ezután egy elvárás bennem, hogy valamit látni és érezni fogok, semmi különös nem történt. Egyetlen halk, de tiszta hang szólalt meg csak a bensőmben, amely azt mondta: „Menj el a gyülekezetbe, és valld meg, hogy befogadtad Krisztust!” Nem mondta, melyik gyülekezetbe kell mennem, de én jól tudtam, hogy oda, ahova azt mondtam, hogy be sem teszem többé a lábam. Isten ezáltal le akarta törni a megmaradt büszkeségemet.

Elmondtam feleségemnek, hogy megtértem, és el akarok menni a gyülekezetbe vallást tenni, és kérni a bemeztítést. Furcsán nézett rám, de eljött velem. Néhány hét kellett ahhoz, hogy Isten megerősítsen, és képes legyek elmondani a bizonyosságtételemet. Nemsokára feleségem is elfogadta az Úr Jézust, majd 2018-ban bemeztítettünk. Az Úr azt ígérte, hogy „ha tűzön mész át, veled leszek, ha vízen, azok el nem borítanak.” Ezt éltem át a szerető Istennel én is.

Lelkipásztor-családok közösségi alkalmá Nagyváradon

2023. december 16-án délutánján benépesült a Nagyvárad-belvárosi Baptista Gyülekezet kerek épülete: a karácsony közeledtével a Nagyvárad Missziókerület lelkipásztor-családai – több mint húsz család – gyűltek össze egy rendhagyó, közösségi alkalomra. Ilyen jellegű együttlétre még nem volt példa a missziókerületben. Egyik testvérnő meg is jegyezte, hogy a lelkipásztorok különféle gyűléseken, konferenciákon viszonylag gyakran találkoznak egymással, de a lelkipásztor-feleségeknek is szükségük van arra, hogy ilyen körülmények között, kötöttségek nélkül együtt legyenek és ápolják a közösséget. Akik teheték, elhozták gyermekeiket is.

Az együttlét kezdetén Szűcs Sándor, a missziókerület elnöke köszöntötte és buzdította imára a jelenlévőket a 23-ik Zsoltár alapján, miután 2-2 személy imádkozott a gyülekezeteinkben lévő gyermekekért, fiatalokért, nőtestvérekért, az evangélium-hirdetés jó előmenetelért, valamint azért a békességért a szívekben és a világban, amit egyedül az Úr Jézus Krisztus tud adni. Előkerültek a régebbi énekek, sőt még nagyobb énekkari darabok is, amiket Gombos Miklós és Papp László lelkipásztorok kísérték harmónikán. Az igehirdetés szolgálatát dr. Simon József testvér végezte, aki „haza, az övéi közé” érkezett. A Nehémiás könyve első fejezetét véve alapul rámutatott az Istentől elhívott, lelkiismeretes szolga tulajdonságaira. Elsőként arra, hogy Nehémiás nem volt közömbös testvérei iránt: érdeklődött felőlük, tudakozódott róluk. Másodsorban: a rossz hírek hallatán Isten szerinti megszorodással tudott szomorkodni, keseregni. Nehémiás harmadik jellemvonásaként az imádkozó lelkiületet emelte ki – azt a lelkiületet, amely kész volt azonosulni a választott néppel annak lelki és fizikai nyomorúságában. Isten választott eszköze nem csupán érdeklődött, majd szomorkodott és imádkozott, hanem vállalkozott is. Odaszánta életét a cselekvésre a helyreállítás érdekében. Isten gyermekeinek, de

kiváltképpen a lelki vezetés szolgálatára elhívottaknak ilyeneknek kell lenniük!

A vacsorára megterített asztalok mellett jó légkörű, testvéri beszélgetésekre került sor, amik máskor – a távolságok vagy a hivatalos együttlétek kötöttségei miatt – általában nem valósulhatnak meg. Jó volt erősíteni a kapcsolatokat, az egy közösséghez való tartozás tudatát Urunk jelenlétében, akinek dicsőséges eljövételét éberségre és hűségre törekedve várjuk! Mindenért Övé legyen a hála!

Kiss Lehel

Házassági évforduló Szatmáron

Isten nagy kegyelmét, jóságát, szeretetét csodálhattuk szüleink, Kiss Pál és Eszter életében, akik 2023-ban immár 60 éves házassági évfordulójukat ünnepelethették Szatmárnémetiben. 60 év együtt! És 60 év együtt az Úrral örömben, bánatban, jólétben és nincstelenségben, erősödve, és bátorítva másokat is a szolgálatban! Adjon az Úr nekik sok erőt, hogy mindvégig kitarthassanak! Hadd mondhassák el az énekíróval együtt, életük hátralévő idejének minden napján, hogy „Nagy kegyelme, jósága, csodás szeretete árad éle-tünkbe ezután!” (Gyermekeik, unokáik, dédunokáik)

Füle Lajos: **Valamit kaptam**

*Valamit kaptam, nézem, forgatom.
Oly tiszta, mint a harmat a fűvön,
s értékebb, mint sok-sok drágakő.
Csak ő képes ajándékozni így,
a szeretet csöpp fejedelme, a
gyermek, kinek a szeretete még
nem „zengő érc vagy pengő cimbalom”.*

*Valamit kaptam, nézem, forgatom,
szív adta szívnek, szívből, szívesen:
„Én jó leszek, hogy ne légy szomorú!”*

Várlak, Istenem, Téged, Jézusom, a viharban, a sötétben.
Várlak, Istenem, várlak, szüntelenül, csak Te vagy a reményem.

EMABISZ-koncert – 2023

A dvent derekán ismét EMABISZ-koncertre került sor a nagyvárad BBSO kampuszban. A 2022-es koncert után azt éreztük, hogy Isten szerfölött megáldotta igyekezetünket, és az esemény rengeteg embernek nyújtott bátorítást, formálta az egységet, az odaszánást, a Jézusról szóló örömhír terjesztését segítette elő, nem utolsósorban pedig teológiai és zenei szempontból minőségi énekeket sikerült feldolgozni és megosztani az interneten. Ezáltal a hallgatók magukkal vihették hétköznapijaikba is az Istent dicsőítő, bűnvalló, bátorító énekeket. Az esemény után érkező pozitív visszajelzések és a tovább élő lelkesedés világossá tette, hogy minden kihívás ellenére is érdemes újból koncertet szervezni, ugyanazzal a céllal: felmagasztalni az Úr Jézus Krisztus nevét.

A decemberben lezajlott koncert előkészületei már év elején megkezdődtek. Kiválasztásra kerültek az előadandó énekek, az év derekán zajlott a kórusba való jelentkezés, ősszel pedig próbák intenzív időszaka következett. Átlagosan kéthetente, régióként találkoztak a kórustagok. A bihari régióban Székely András, a szatmár-nagybányai régióban Nagy-Kasza Othniel, a székelyföldi régióban Veres Dániel, a szilágysági régióban pedig Elekes Attila karmesterek vezették a próbákat, hogy zenei szempontból felkészült kórus állhasson majd a hallgatóság előtt. Két összevont próbánk is volt: Zilahon és Nagyváradon.

Isten munkáját láttuk mindabban, ami a felkészülés hónapjai alatt zajlott. Tinédzseres és fiatal felnőttek szabad hétvégekről mondtak le, és anyagi áldozatot hoztak azért, hogy rendszeresen részt vegyenek a próbákon. Gyülekezetek adtak otthont a próbáknak, az étkezés terheit is magukra vállalva. Kórustagok és más gyülekezeti tagok, támogatók határon innen és túlról adakoztak azért, hogy a koncert anyagi háttere is fedezve legyen. Sokan díjmentesen segédkeztek, akár szolgáltatásokat felajánlva, így támogatva az eseményt. Szállásadók és önkéntesek jelent-

keztek azért, hogy a koncert hétvégéjén minden gördülékenyen folyjon. Mindezek a megtapasztalások bizonyítékai voltak Isten áldó jelenlétének, és alázatra készítettek bennünket, hiszen többször megláthattuk, és meg kellett ítélnünk magunkban a sokféle gyarlóságot.

A koncertre 2023. december 8-án és 9-én került sor, programjukban megegyező alkalmakon: első nap egyszer, második nap pedig kétszer telt meg zsúfolásig a több mint 1200 ember befogadására képes imaház, pótszékek is szükségesek voltak. Az alkalmak kezdetén az EMABISZ Worship szűkebb csapata szolgált énekekkel, majd a közel 200 tagú kórus énekelt szimfonikus zenekar kíséretében, Elekes Attila és Székely András testvérek vezényletével. Tizenöt ének hangzott el két felvonásban, köztük pedig dr. Borzási Pál lelkipásztor, erdélyi gyülekezeteink szövetségének elnöke szölte Isten ígését a 23. zsoltár alapján. Azt hirdette a hallgatóknak, hogy Jézus Krisztus az a Jó Pásztor, akinek pásztorlása alatt örök életet nyer bárki, aki hisz, ahelyett, hogy a Sátán lenne élete hajcsára, kiszípolozója. Minden alkalom végén felszólítást is intézett lelkipásztor testvérünk, amelyben megtérésre hívta azon hallgatókat, akik élete még nem az Úré.

Hisszük és láttuk, hogy Isten megáldotta ezt az eseményt, és megdicsőítette magát a résztvevők gyengeségei ellenére is. Bízunk abban, hogy az elhangzott énekek és igei üzenet által Isten szólt ezen a hétvégén, de szól majd később is, a különböző internetes platformokon. Minden áldásért és jóért egyedül Istené a dicsőség! (Zsolt 111:1, 9) Alább néhány beszámolót olvashattok a kórustagok részéről.

A mikor tavaly először hallottam az EMABISZ kórusról, meg sem fordult a fejemben, hogy jelentkezsek, mert akkor úgy gondoltam, hogy az éneklés nem nekem

való, úgy gondoltam, hogy nem szeretek énekelni. A koncert közeledtével késztetést éreztem, hogy valamilyen módon mégis szolgáljak a koncerten. Nagyon örültem, mikor megláttam, hogy lehet önkénteskedni, ezért azonnal jelentkeztem. A koncerten jegykezelőként vettem részt, jó volt látni a sok embert, aki eljött azért, hogy meghallgassa az Istent dicsőítő énekeket. A koncert közben, míg hallgattam az énekeket, Isten megérintett, akkor értettem meg, hogy mennyire jó a megváltásról és a Megváltóról énekelni.

Őszintén szólva, akkor kicsit bántam, hogy nem jelentkeztem, és reménykedve vártam a következő évi kórusba való jelentkezés lehetőségét. Miután jelentkeztem a kórusba, kaptam egy üzenetet a kóruspróba dátumairól. Addig nem is gondoltam bele, hogy mennyi próba lesz, és hogy ehhez áldozatot kell hozni. A próbák régiókra voltak osztva, én a bihari régió kóruspróbáin vettem részt. Voltak nagyon fárasztó próbáink, de annyira jó volt megtapasztalni Isten jelenlétét abban is, ahogy ő gondoskodott rólunk úgy lelki, mint fizikai értelemben. Az egyik kedvenc próbám az volt, amikor minden ének után imádkoztunk azért, hogy amit éneklünk, az legyen valóság a mi életünkben.

Elég gyorsan eltelt az idő, egyszer csak azt vettem észre, hogy már december 8., péntek van, és a főpróba után már jön az első koncert. Számomra a pénteki nap nagyon fárasztó volt, csak az éneklésre összpontosítottam, és csak arra, hogy jól énekeljek. Másnap, szombaton újult erővel kezdhettük a napot. Két koncert is állt előttünk, viszont imádkozó szívvel készültünk ezekre is. Az első koncerten, mikor elkezdtük az éneklést, Isten megszólított az egyik ének által, és akkor tudtam igazán órá összpontosítani. Az ének a „Várlak, Istenem” című volt, aminek az egyik sora különösen megérintett; ez így szól: „Hát bízd magad rá teljesen, megőriz végig – mondd bátran, mert örök, teljes győzelem van a feltámadott Krisztusban!” Isten rámutatott arra, hogy bízzam magam rá teljesen, és akkor már nem fog számítani fáradság vagy az áldozat, amit a próbák miatt hoztunk. Az éneklést nagyon megszerettem, hálás vagyok Istennek ezért, és azért, hogy megáldotta próbáinkat és a koncerteket. Ő méltó arra, hogy róla énekeljünk! (Budai Máté, Nagyvárad)

Az idei koncertet nem tudom más szóval leírni, mint ajándék. Isten nagyon jó volt hozzánk, ajándékba adta nekünk ezeket az alkalmakat, a próbáktól elkezdve egészen a koncertekig, és ami a legfontosabb, végig jelen volt köztünk.

Többek között az volt az egyik imatémám erre az eseményre, hogy az Úr adjon fizikai erőt, hogy ne legyen megerőltető a három koncert, ne veszítsem szem elől a lényegét, hanem végig maradjon az Úr a középpontban, és tudjak őszintén rá figyelni. Az Úr meghallgatta az imáimat, és hiszem, sok más fiatal imáját is. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy nem kellett erőlködnöm, hogy összpontosítsak, hanem az Úr adott örömet, energiát és

lelkesedést. Ha pedig ezek elfogytak volna, a karmesterekre figyelve visszatért volna az erőnk és a mosolyunk is.

Ugyanakkor Isten gyakran figyelmeztetett arra, hogy nem akárhogy állhatok ki énekelni a hallgatóság elé. Bár ők lehet, nem látják, ha az életemben valami nincs rendben, de Isten tudja, és ez elég. Gyakran imádkoztunk közösen azért, hogy tudjunk tiszta kezeket emelni Isten színe előtt a koncerten is, mert egyedül az fogja Őt dicsőíteni, és akkor fog Ő munkálkodni úgy bennünk, mint a hallgatóságban is.

Nekem személyesen nagyon sokat jelentettek a koncertet megelőző imák, a folytonos emlékeztetők a vezetők részéről, hogy ezt az Urért és az Ő dicsőségére tesszük, koncert közben a háttérben elmondott közbenjáró, győzelmet kérő imák. Isten nagyon sokat nevelt a többi fiatal, a karmesterek és a vezetők által, mikor láttam, hogy mennyire tudatosan készülnek az éneklés lelki oldalára. Mikor csendben meghúzódtak imádkozni éneklés előtt; mikor vágytak arra, hogy hallják az igét, ezért bementek meghallgatni az igehirdetést; mikor a hátsó teremben maradtak, hogy azért imádkozzanak, amik bent történnek; mikor együtt elénekeltünk egy

énekverset, mielőtt felmentünk volna a színpadra. Nagy élmény volt a hallgatósággal együtt énekelni is, olyan jó volt látni, ahogy felragyogtak az arcok, mikor ismert énekek vagy éppen karácsonyi karének következett, tudva azt, hogy ha nem lett volna kivetítve, a többség akkor is el tudta volna énekelni őket. Úgy éreztem, ez valahogy összekötött minket. Az imánk továbbra is ez marad: nem miénk, csak Tied, Jézus a dicsőség! (Gál Ruth, Arad)

Napjainkban az idő az egyik legdrágább ajándék, valahogy sosincs elég, ezért valószínűleg, amire rászánjuk, az igazán fontos.

Amikor megláttuk, hogy ismét lehetőség van jelentkezni az EMABISZ kórusba, nem volt kérdés, hogy idén is szeretnénk részt venni. Kórustagokként éltük át az első koncertet is, és megtapasztaltuk Isten átformáló erejét az énekek által. Ez igazán megmaradt bennünk, és vágyta a lelkünk ismét átélni az Isten közelségét.

Ezek a gondolatok ösztönöztek minket, amikor kiderült, hogy valójában mennyi próbába és munkába fog kerülni az, hogy részesei maradhassunk a kórusnak. Egy énekszöveg is eszünkbe jutott: „Mit Jézusért teszel, mind megmarad”. A szervezők nem voltak restek, és hamar közzétették, hogy havonta hány próbánk lesz. Friss házasságként igyekszünk minden lehetőséget megragadni, hogy megalapozzuk a jövőnket, és a Sátán igyekezett minket behálózni, hogy a földi dolgokkal törődjünk. Az Úr viszont megértette velünk, hogy egy pohár víz sem veszíti el jutalmát, ha az Ő nevében tesszük, hát még akkor, ha a legdrágább dolgainkat szánjuk oda neki: az időnket, az anyagiakat vagy a kényelmünket. Ha Istent választjuk, ő mindig kárpótol, megnyugtatja lelkünket, és nem engedi, hogy a Sátán leterhelje gondolatainkat. Ezt mind megtapasztaltuk akkor, amikor elmentünk a próbákra; néhányszor előfordult, hogy kedvetlenül, de az áhítatok, az imádkozások és az éneklés felüdítette a lelkünket. Megtanultuk, hogy az énekeket üres lélekkel nem lehet énekelni, mert Isten szá-

mon fog kérni majd bennünket. Isten a szívünkre helyezte az énekek szövegét, amelyek által vizsgált minket minden próbán. A koncertre pedig úgy tekintettünk, mint egy eseményre, amelyre majd úgy emlékezünk vissza, hogy onnantól kezdve más emberek lettünk. Szerettük volna, ha az Istent dicsőítő életünk nem merülne ki a koncertben, hanem a hétköznapiakban is tartana. Amikor Isten így betölti a lelkünket, nagyon csekélynek tűnnek azok az áldozatok, amelyeket meg kellett hoznunk. Mindez nem így alakult volna, ha nem lett volna a sok imádkozás a próbák és a koncert alatt, illetve a sok bátorító üzenet a karmesterek és az EMABISZ vezetősége részéről.

Ugyanakkor örültünk, hogy ez az esemény nagyon jó lehetőség volt arra, hogy olyan embereket is elhívjunk, akik nem látogatják gyülekezeteinket.

Hisszük, hogy az Úr hintette az igemagvakat, és a kellő időben megadja a növekedést azok szívében, akik eljöttek a koncertre.

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.” (Filippi 1:6) (Kocsis Ádám és Rebeka, Kraszna)

Az anyagot összeállította
Kiss Máté, Nagyvárad

Tinísarok

Az igazi megtérés bizonyítékai

Az igazi megtérés egyik bizonyítéka az, ha az istenfélő ember folytonosan arra törekszik, hogy visszautasítsa a világ befolyását. Isten gyermeke nem találja már vonzónak azt, amit a világ értékesnek tart (Fil. 3:8).

Az újjászületés hitelességét nemcsak az bizonyítja, hogy a hívő visszautasítja a világot, hanem hogy a világ is elutasítja őt (1Jn 3:13). Ez azért történik, mert a bűn és a tisztaság nem tűrik meg egymás társaságát. Nem könnyű elviselni a világ ellenségeskedését, de Isten gyermeke még ennek is tud örülni, mert tudja, hogy ez megtérése hitelességének tagadhatatlan bizonyítéka (ApCsel 5:41).

Az igazi megtérésnek egy harmadik bizonyítéka a hívő igyekezete arra nézve, hogy a bűntől folyamatosan eltávolodjon (1Jn 3:9). Ez egy folyamat, amely szemmel látható kell, hogy legyen az évek során. A bűntől való eltávolodás nem arról szól, hogy a hívő kényszeríti magát, hogy a lehető legkevesebbet vétkezzen, hanem arról, hogy kialakul benne a bűn iránti egészséges utálat és undor. Azáltal, hogy időről időre kiértékeli a bűnhöz való viszonyulását, a hívő nemcsak megtéréseinek eredetiségét állapíthatja meg, hanem lelki növekedésének minőségét is.

Forrás: **Tomorrow Clubs Romania**

■ 2023. október 8-án kísértük utolsó földi útjára † **Hary (szül. Mikle) Ella** testvérnő porsátorát Cegőtelkén 92 évnyi vándorút után. Testvérnőnk 1932-ben született, majd 1948-ban ment férjhez Hary József testvérhez, akivel 67 évet éltek boldog házasságban. Az Úr négy gyermekkel áldotta meg őket. Ella

testvérnő 1972-ben merítkezett be Marosvásárhelyen. Alázatos, szerető feleség, édesanya nagymama és dédnagymama volt, aki megnyitotta kezeit a szűkölködők felé, de vendégszerető asztaluknál gyakran foglaltak helyet a szolgálattevők, teológusok, lelkipásztorok, köztük jómagam is. A temetési istentiszteleten, – amelyre vasárnap, október 11-én, 1 órákor került sor –, Kelemen S. Sándor, id. Szabó Mihály baptista és Pásztor Lóránd református lelkipásztor szolgált. Románul Ardelean Ioan, Bangean Cornel, Radu Cifor, Pop Liviu, Manzat Ioan és Suciu Dan mondott igei üzenetet. Nekrológiát Amerikából hazaérkezett lánya, Ella olvasta fel. Énekekkel a beszercei Immánuel Gyülekezet vegyes- és férfikara, valamint a körzet magyar gyülekezeteinek összevont vegyeskara dicsérte Istent, hirdetve a feltámadást, ezenkívül két költemény is elhangzott. A sírkertben Ardelean Ioan és Szabó Mihály lelkipásztor szolgált a 23. Zsoltár alapján. Kívánjuk Isten vigasztalását a hátramaradott családnak! Emléke áldott! (Id. Szabó Mihály lp.) **(Második, javított közlés – Szerk.)**

■ Különösen megrázó és szomorú nap volt 2023. október 12-e, amikor utolsó földi útjára kísértük Hadadnásdon † **Sipos Endre** testvérünket. Teremtőnk 51 évvel ajándékozta meg ezen a földön. Életének utóbbi két és fél évtizedében három alkalommal is átment súlyos betegségen, amiből az utóbbi elköltözését is okozta. A testi szenvedés azonban a lelki megújulás eszközévé is vált az életében. 29 évet élt házasságban, négy gyermeke és két unokája született. A gyászistentiszteleten népes hallgatóság előtt Tatár János református lp. és Fazakas György hirdettek ígét, aztán a temetőben Balog Ferenc hadadi lp. szólt a síron túli reménységről. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászolóknak, Isten jelenléte töltse be a családban keletkezett űrt! (Fazakas György lp.)

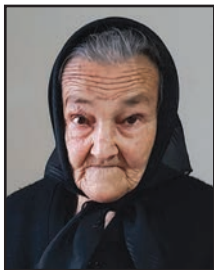
■ Szomorú szívvel, de Isten akaratában megnyugodva vettük tudomásul, hogy október 30-án hajnalban † **Ilyés János** testvér az Úrhoz költözött, ahová mindig is vágyott. Ilyés János testvérré hálás szívvel emlékezünk a vajdahunyadi Magyar Baptista Gyülekezet testvérisége is, mint olyan személyre, aki több éven át oszlopos tagja volt a gyülekezetnek. Testvé-

rünk 1960-tól lett tagja a vajdahunyadi gyülekezetnek. 1969-től, mint titkár szolgált, 1975 és 1988. július 31. között pedig mint gyülekezet vezető szolgált az Urat. Ezt követően családjával együtt elköltöztek Magyarországra, és ott szolgálták tovább az Urat. Testvérünk nagy szeretettel hordozta imában a vajdahunyadi gyülekezet sorsát, és mindig nagy örömmel jött látogatóba is, amikor erre lehetősége volt. Istennek adunk hálát példás éle-téért, hitéért! „Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztetvén az ő életök végére, kövessétek hitöket.” (Zsid 13:7). Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló család számára! Emléke áldott! „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.” (Zsolt 116:15). Együttérző szívvel, a Vajdahunyadi Magyar Baptista Gyülekezet nevében, **Tóth Róbert lp.**

† **Ilyés János** testvérünket Pécelen (Magyarországon) kísértük utolsó útjára 2023. november 11-én. 1936. február 13-án született, 1952. augusztus 17-én merítkezett be Magyarországon Szilágyi Dezső lp. által. Testvérünk 87 évet élt, nagyon szerette Megváltóját és a gyülekezetet. Temetésén szolgáltak: László Gábor, Eszes Zoltán, Papp Dezső lelkipásztorok és a rákoscsabai, péceli, csömöri összevont énekkar. Zolták Miklós mondta el Túrmezei Erzsébet „Ugye csak tavaszig” című költeményét. Nagyon sok megpróbáltatáson ment keresztül testvérünk, de ráillett az íge: „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Az Úr vigasztalja a gyászoló családot, gyülekezetet és a kedves ismerőseket! (Papp Dezső lp.)

■ **Szabó (szül. Mokán) Ibolya Etelka** (1960-2023) testvérnőt 2023. október 31-én szólította magához az Úr. Miközben súlyos betegsége következtében egészségi állapota folyamatosan romlott, az Úrba vetett hite egyre erősödött. Míg beszélni tudott, hálaadással tett bizonyosságot az Úrról. Testvérnőnk alapító tagja volt gyülekezetünknek. Őszintesége, odaadása, segítőkészsége és Istenhez való ragaszkodása követendő példa marad számunkra. Megharcolta a hitnek szép harcát és elnyerte az örök életet. A gyászistentiszteletre 2023. november 4-én került sor a nagyváradi-biharpüspöki temető kertben. A kápolnánál Simon József lelkipásztor hirdette az ígét az 1Thessz 4:13-14 alapján magyar nyelven, míg Giorgiov Adrián lelkipásztor román nyelven a 116. Zsolt 7-9.15 alapján szólt Isten vigasztaló ígétjét. Szabó László lelkipásztor ismertette testvérnőnk élettörténetét, a sírnál pedig Bánya János lelkipásztor az ApCsel 24:15-16 és az 1Thessz 4:13-14 alapján szólt a feltámadás reménységéről. A rogeriuszi baptista gyülekezet dicsőítő csoportjának énekei Isten jóságára és hűségére emlékeztették a gyászoló gyülekezetet. A 91. Zsoltár 14-16 verseivel kívánunk vigasztalást a gyászoló családnak! (Szabó László lp.)

■ † **Józsa (szül. Kulcsár) Aranka** temetésére 2023. július 19-én került sor Szilágyperecsenben. Testvérnőnk 77 életet kapott ajándékba mennyei Atyánk-tól. Az Istenhez való megtérését 1964-ben pecsételte meg Kémeren a bemerítés vizében. Kedves férjével – id. Józsa Gézával – 54 életet élt boldog

házasságban. Testvérnőnk hűségesen szolgálta az Urat a gyülekezetben is, főleg költeménymondással és énekléssel. Élete folyamán, különösen az utóbbi években, sok testi megpróbáltatáson ment keresztül, de betegségeit türelemmel és Istenbe vetett hittel viselte. A temetési istentiszteleten Király Tibor szilagyballai ny. lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló ígését, úgy a kápolnánál (Zsolt 30:6b), mint a temetőkertben (Zsolt 73:23-24). A gyászoló családnak Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (Borzási Pál lp.)

■ 2023. október 17-én temettük Szilágyperecsenben † **id. Balla Sándor** testvért, akit 79 éves korában szólított haza az Úr. Krisztusba vetett hitéről 1965-ben tett vallást a bemerítés vizében Nagyváradon. Később hazaköltözött Perecsenbe, ahol beépült a helyi baptista gyülekezetbe. Itt énekkari és zenekari tagként, majd igehirdetőként és előljáróként szolgált hűségesen, hosszú évtizedeken át. Kedves felesége – szül. Báakai Katalin, akivel 53 életet élt boldog házasságban –, még testvérünk életében az Úrhoz költözött. Élete vége felé Sándor testvérünk Parkinson-kórban szenvedett, amit az Úrba vetett reménnyel hordozott élete végéig türelmesen. A temetésén a kápolnában Bodor Sándor ny. lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló ígését úgy magyar (2Kor 5:1-10), mint román nyelven (Fil 4:5b), a temetőkertben pedig Király Tibor ny. lelkipásztor szólt a feltámadás örömhírét (1Pt 1:24-25; Róm 6:23). A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (Borzási Pál lp.)

„A múltat nem tudjuk megváltoztatni, a jövőt pedig nem ismerjük, viszont a jelenben elmélkedünk úgy a múlttól, mint a jövőről. Újév táján szinte mindenkiben felmerül a kérdés: Vajon milyen lesz ez az év? Mi fog történni világszinten, országszinten, gyülekezeti szinten vagy egyéni szinten? Ezekre a kérdésekre a válasz igen egyszerű: Nem tudjuk! Lehet, hogy bizonyos dolgokra számítnak vagy várunk, de a jövőt Isten nem helyezte a mi kezünkbe. Talán ebben az évben el fog jönni az Úr... Vagy lehet, hogy nem jön el, de ebben az évben engem hazaszólít. Az igazság az, hogy annak ellenére, hogy nem tudjuk, mit hoz a jövő, Isten felelősséggel ruház fel bennünket.”
(Papp Lénárd, Áhítat – 2024, január)

Görbe vonalakkal is egyenesen

– Év végi tűnődések –

Írásba kezdtem, hátha sikerül visszaidézni azt a különös szót. Ma, az ezüstvasárnapi ebéd után, hogy készültek távozni a gyerekeink, Attila vejünknek jegyeztem meg: pontosan két hét van még az esztendőből. Nem is baj, válaszolta összeráncolva homlokát, amerikai kollégái is már nagyon várják, hogy vége legyen, mert annyi minden(t)... hozott 2023. A röpké párbeszédet a „kis sereg” nyüzsgése elnyomta. Majd, hogy elcsendesett a ház, és a korai este érkezével jött elő a kérdés, vajon melyik kifejezés illene a pontok helyébe: bajok, betegségek, kellemetlenségek? Hát, talán ezeknél egy jóval ritkábban használt szó, mármint az esztendő jelzésére, és ez pedig a „zűrzavar”.

A hívő ember örömről szóló gyülekezetünkben az ezüstvasárnapi igehirdetés. Üzenetének alapjául Deák Zsolt lelkipásztor a Filippi levél 3:1-et olvasta: „Továbbá, testvéreim, örüljétek az Úrban. Nem esik nehezemre ugyanazokat írni, titeket viszont megerősít”. Az istentisztelet végén közösen mondtuk el a hónap mottóját, a Fil 3:14-et: „Egyet tesztek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért”.

Századik életévét tölténé január végén John Lukacs magyar származású amerikai történész. Legismertebb könyve A huszadik század rövid története, amelyben hangsúlyozza: ez a század rövid volt, valójában 1914-ben kezdődött, a Nagy Háborúval, és 1989-ben, a kelet-európai országok nagy változásaival már véget is ért. Érdekes, hogy milyen címet választott könyve első fejezetéhez: „Isten görbe vonalakkal is egyenesen ír”. Különb mint a nagy tudású emberek, fejtegetéseivel igen sebes léptekkel halad, de valahogy mégis könnyedén. Mikor pedig odáig érkezik, a választott mottót ilyképpen magyarázza: „Ez egy nagyon mély és bölcs portugál közmondás. A nem hívők talán ezt vitatnák, de én ezt nem teszem”.

A „keresztény történész, John Lukacs” – egy amerikai szakmabelije jellemezte így – 1924. január 31-én született Budapesten, egy római-katolikus orvos apa és zsidó anya gyermekeként. Angol nyelvet Nagy-Britanniában tanult, történelmet odahaza. A zsidó üldözések idején menekült először külföldre, majd véglegesen 1946-ban távozott el a szülői háztól, és telepedett le New-Yorkban. Professzori állást Philadelphia egy csendes vidékén, a Chestnut Hill-i kis katolikus egyetemen kapott. Itt töltötte a teljes karrierjét, 47 esztendőt, miközben harminc-velahány könyvet írt. 95 életet élt. Művei „hozzáse-

gítenek a történelem megértő, együttérző szemléletéhez, miközben egy konzervatív, ugyanakkor mélységesen humánus és keresztényi szemléletmóddal is megismertetnek” – méltatták ifjúkora egyetemének mai tanárai.

Ha Isten éltet bennünket, ez lesz az ötödik karácsonyunk a szülőföldtől távol. December elején volt négy éve, hogy feleségemmel sietve keltünk útra, csak kevés-sel apuka temetése után úgy, hogy tavasszal majd a dolgaink rendezése végett még visszatérünk. Aztán a Covid-járvány, idén pedig a Borika operációi akadályoztak az otthoniak viszontlátásában. A világ azóta nagyon más lett. Zúrzavaros talán? – szüleimtől és a nagymamától tudom, hogy az ő idejükben is az volt. Kortársaim nevében, akikkel a múlt század derekán születtünk, inkább azt mondanám: szomorú az, hogy milyen lett. Mert fő vonásaiban visszatér(ni látszik) az, amit még mi is csak hallottunk, és az is, amit már meg is éltünk.

A portugál nép mennyi szenvedése, öröme-bánata sűrűsödhet ama mondásban? A Teremtő, hogy görbe vonalakkal is egyenesen ír, bennünket is jóféle töprengésre serkenthet. A nyáron, John Lukacs könyvét böngészve, a bibliai József története jött elé. „Ne féljete!” – szólítja meg testvéreit, engesztelően folytatva: „Ti rosszat gondoltatok felőlem, de Isten úgy gondolta, hogy jóra fordítja azt”.

És itt most meg kell állnunk, egy újságcikk körülbelül ennyit bír el. A kacskaringókkal és a célegyenest való járás-élés témája – az új esztendőben, más példázattal és tanulással – még tovább vihető, a kedves olvasó által is tovább gondolható.

Szilágyi László

Tamáská Gyula:

Vallomás és kérés

*Uram... üres kézzel állok eléd
ez újév ismeretlen hajnalán
Szegényen... Mert amiről azt hittem
hogy az enyém... egyedül sajátom,
azt elvette tőlem a „Szilveszter”,
amikor leültünk számadásra
az Ó-esztendő utolsó alkonyán,
és nem adott vissza belőle mást,
csak egyedül a koldustarisznyám,
amibe el volt temetve a hit
egy cseppnyi reménységgel az alján.*

*– Ezekkel állok itt, drága Uram,
és kérlek Téged – most, mikor indulok
egy titkokat rejtegető úton,
tégy tarisznyámba a Te morzsádból,
hogy megszűnjön üressége: a gondom.
– De tedd rá – még ma a bilincsedet...
Ne nyúlhasson bele ez a világ,
s ne vihesse el azt, ami nélkül
az élet értékét veszítve: sivár.*

*– Uram... Adj bölcsességet nekem is,
annyit, ami megóv a bűntől.
Attól, hogy mások jólétét látva
meggyűlöljem a teherviselést,
s ne érezzem igád gyönyörűségét.
– Tépd ki a gőgöt is szívemből,
ne tehessen az felfuvalkodottá,
vagy képmutatóan álszentté...
amivel gyengíteném azok hitét,
akikért Golgotán járva szenvedtél.*

*– Uram... Tudom, hogy sokat akarok. –
De legyen szabad még valamit kérni...
Taníts meg imádkozni... Taníts meg szeretni!*

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605